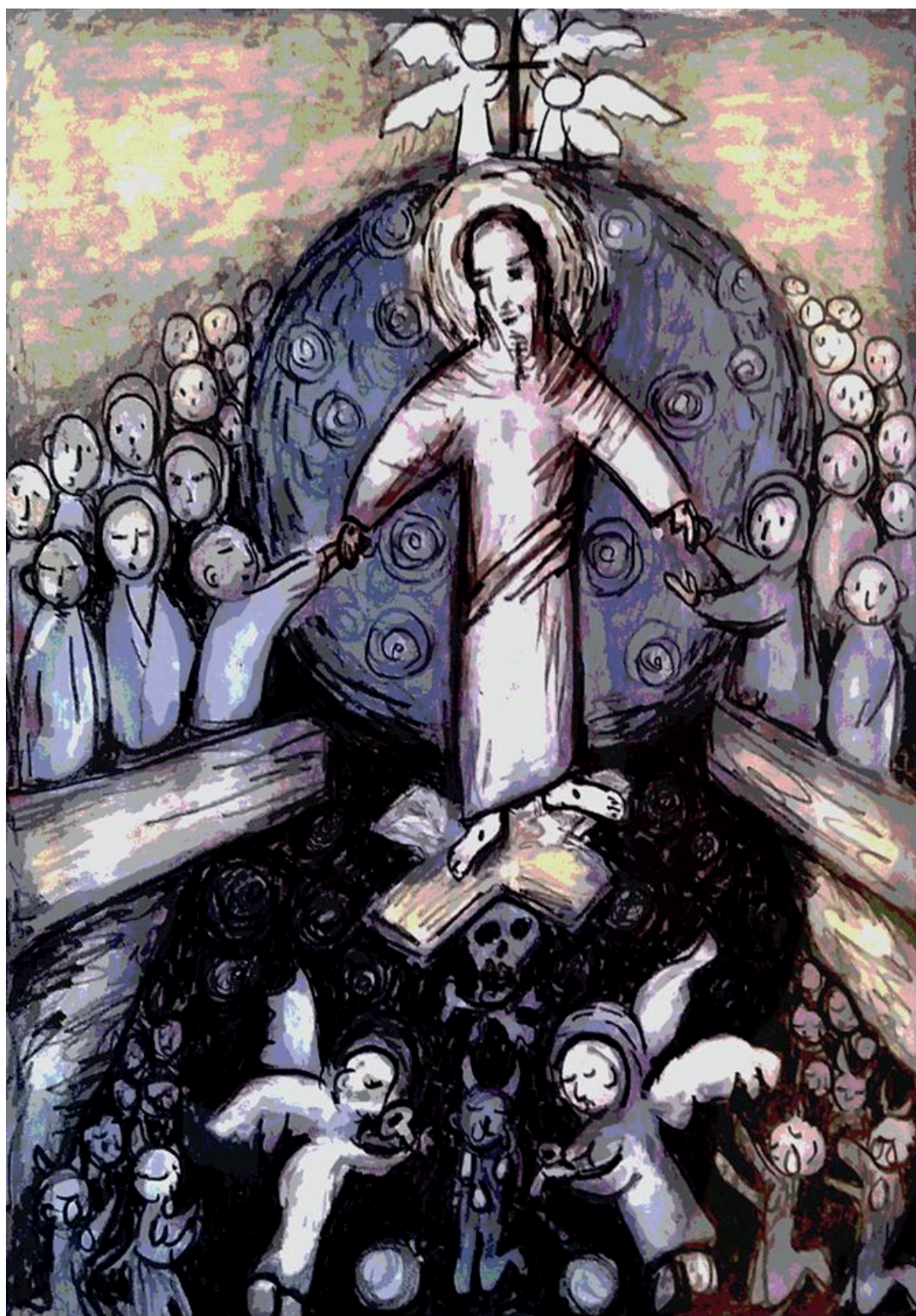

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Milé sestry a bratři,
před měsícem jsem na tomto místě psal, jak je situace okolo nás ve všem nová, nikdy předtím neprožívaná, kolik kolem sebe pozoruji dříve nečekaných a zajímavých snah, kterými si přítomný čas obohacujeme. Za další měsíc, který od té doby uplynul, si všímám, že se začínáme v dané situaci zabydlovat. Prvotní šok odezněl, vnímáme věci možná s větším odstupem, emoce máme víc pod kontrolou, zvykáme si. Člověk je bytost s nebývalou mírou přizpůsobivosti, ne nadarmo se říká, že „člověk si zvykne na všechno...“ Na všechno určitě ne, ale na mnohé jistě ano. Můj pocit souvisí také s tím, jak se pozvolna začínají jednotlivá přísná opatření uvolňovat, společnost se po malých krůčcích opět navrácí do starých kolejí. Ale ptám se, společně s Šárkou Hájkovou, která tuto otázku přinesla do jedné z „koronavirových“ bohoslužeb: chceme se opravdu vrátit do starých kolejí, do starých pořádků, aby všechno bylo, tak, jako dřív? Ta Šárčina otázka mířila v první řadě do oblasti duchovního života, ale má i širší souvislosti: chceme být tím, čím jsme byli, jací jsme byli předtím, nežli jsme vzali na vědomí, že existuje něco jako koronavirus? Co se doopravdy změnilo, a jak jsme se změnili my sami, v našem prožívání, v našem náhledu na svět? Jeden moudrý myslitel přišel s pojmem „pozitivní destrukce“. To je zpravidla něja-

ká katastrofa, která stávající pořádky určitým způsobem naruší, vymkne věci a čas z kloubů, člověk v dané situaci nějak reaguje, promění se, nějak se chová a s ním i celá pospolitost. Potom, co pres pomine, nastává období regenerace, věci se obnovují a nikdy se nevrací k původnímu, ale původní je proměněno, nahrazeno něčím novým. Jenom pár příkladů z nedávné doby: povodně v Praze, starý Karlín pod vodou do několika pater místních starých a zašlých činžáků: dnes je zde nová pulzující městská čtvrť tak málo podobná té, kterou smetla voda. Nebo mirovický husitský kostel sežehnutý před pár lety požárem: dnes místo, kde pulsuje duchovní život církve v krásném a oduševnělém, produchovnělém prostoru. Vidím v tom naplňování biblického: „staré pomínulo, hle činí všechno nové!“ Destrukce je pokaždé bolestivým procesem, ve které mnohé bere za své, aby mohlo povstat, zrodit se, to nové. Vždyť to je obsahem naší víry: jsme zde na zemi jenom hosté, příchozí, lidé víry by se neměli zabydlovat, uvelebovat ve starých pořádcích, ale neustále vyhlížet to nové. Někdy ta prozření bývají bolestivá, ale jenom taková vedou do života.

David Frýdl

MODLITBY V NOUZI

Ježíši, lékaři těla i duše, uzdrav hluboké rány našeho lidství,
- abychom se mohli těšit z darů tvé spásy.

Učiň, aby naši nemocní bratři a sestry vnímali, že mají podíl na tvém utrpení,
- a aby z něj těžili milost a útěchu.

Nabízíme ti, Pane Ježíši, činnost i útrapy dnešního dne i dnešní doby,
- a slibujeme, že ti budeme stále sloužit s čistým a věrným srdcem.

Shlédni svým dobrotivým pohledem na nemocné a trpící, které jsi přidružil k svému kříži,
- dej, ať vnímají útěchu tvé přítomnosti.

Z knihy proroka Daniela (3, 26.34)

Požehnaný jsi, Pane, Bože našich otců, a chvályhodné a velebené je tvé jméno navěky.

Nevzdávej se nás navždy pro své jméno! Neruš svoji smlouvu.

Otče, dobrý Bože, občerstvení v námahách, posilo ve slabostech, útěcho v pláči, vyslyš prosbu, se kterou se k tobě obracíme: zachraň nás z nynější nouze a daruj nám jisté útočiště ve svém milosrdenství. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

NEDĚLE V KVĚTNU

III. neděle po velikonocích (Jubilate)

3. května

Jásej Bohu, celá země. Pějte chvály k slávě jeho jména. Jeho slávu šířte chvalozpěvem.

Aleluja! (Žalm 33, 5-6)

První čtení z Písma: Skutky 2, 42-47

Druhé čtení z Písma: 1. Petřův 2, 19-25

Evangelium: Jan 10, 1-10

IV. neděle po velikonocích (Cantate)

10. května

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. Aleluja! (Žalm 98, 1.2)

Aleluja! (Žalm 98, 1.2)

První čtení z Písma: Skutky 7, 55-60

Druhé čtení z Písma: 1. Petřův 2, 1-10

Evangelium: Jan 14, 1-14

V. neděle po velikonocích (Rogate)

17. května

S plesáním to oznamujte, všude rozhlašujte, rozneste to až do končin země: Hospodin vykoupil svůj lid. Aleluja! (Izajáš 48, 20)

První čtení z Písma: Skutky 17, 22-31

Druhé čtení z Písma: 1. Petřův 3, 13-22

Evangelium: Jan 14, 15-21

VI. neděle po Velikonocích (Exaudi)

23. května

Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář.

Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja! (Žalm 27, 7.8.9)

První čtení z Písma: Skutky 1, 6-14

Druhé čtení z Písma: 1. Petřův 4, 12-14; 5, 6-11

Evangelium: Jan 17, 1-11

Hod Boží svatodušní – vylití Ducha svatého (letnice) 31. května

Duch Hospodinův naplňuje zemi, on, jenž dává všemu rád, zná každou myšlenku. Aleluja! (Moudrost 1, 7)

První čtení z Písma: Skutky 2, 1-11 (12-21)

Druhé čtení z Písma: 1. K 12, 3b-13

Evangelium: Jan 20, 19-23

Sk 2, 42-47

1Pt 2, 19-25

ev. Jn 10, 1-10

JÁ JSEM DVEŘE

Ježíš v Janově evangeliu hovoří sám o sobě v sedmi tzv. „sebezjevitelských“ slovech. Pokaždé jsou uvozena výrokem „já jsem“, na který navazuje předmětný popis. Zopakujme si, která to jsou, v pořadí jak za sebou v evangeliu následují, připomínám, že se jedná o gramatický předmět základní skladební dvojice „já jsem“: chléb, světlo světa, dveře, dobrý pastýř, vzkříšení i život, cesta, pravda i život, pravý vinný kmen. Ze všech uvedených mi přirovnání ke dveřím přijde nejpodivuhodnější, ještě víc podivuhodné však je, že se nejedná o přirovnání. Sebezjevitelská slova, ačkoliv formou připomínají jiný Ježíšův výrazový nástroj – podobenství, nejsou příměry, nejedná se o přirovnání něčeho k něčemu „aby si to bylo podobné“. Takto významově zúžit Spasitelova slova znamená minout se s nimi a nepochopit je. Vzpomínám si, jak zvláštním způsobem na mě zapůsobila slova „já jsem dveře“, když jsem je poprvé slyšel z úst kazatele v křivoklátském kostele, kam jsme kdysi s mým bratrem za dob mého bohosloveckého studia přišli o jedné z povelikonočních nedělí a tehdy přítomný kněz četl z evangelia právě tuto pasáž. „Já jsem dveře“ totiž zní skoro až nepatřičně. Když Ježíš o sobě říká, že je pastýřem, světlem, ba i chlebem, zní to tak nějak „lépe k sobě“, ale dveře, navíc ještě ve spojení s prvním pádem? Kdyby se mi takový text dostal do rukou jako korektorovi, udělal bych u něho poznámku: převést do sedmého pádu: já jsem dveřmi,

anebo ještě lépe: raději vyškrtnout a zkusit jiné výrazivo. Díky Bohu za to, že žádný korektor takto horlivě neupravoval text Jana evangelisty a my tak tomu máme v Písmu až dodnes jeho autentické sdělení o tom, kdo je Kristus: Kristus je dveře zní poselství této neděle. Jiný pád nežli první ani nepřichází v úvahu, neboť v každém sebezjevitelském slově Ježíšově je použit první pád. Tak, jako Ježíš neříká: „já jsem světlem světa“, „já jsem chlebem života“, neříká ani, že je dveřmi, nýbrž „jsem dveře“. Z citovaných gramatických předmětů mezi předměty ve smyslu věcných, ohraničených a vyplněných objektů patří kromě dveří ještě chléb, vinný kmen a cesta, i když cesta nemusí být nahlížena věcně ve smyslu krajinného prvku, potom by do kategorie věcí náležely pouze dveře, chléb a kmen. Pastýř už věcnou kategorii překračuje, jedná se o povolání. Světlo sice je fyzikální, objektivně měřitelná veličina, ve spojení „světlo světa“ však už zásadně překračuje kategorii fyzikálně definovaného světelného toku. Pravda, život a vzkříšení jsou potom pojmy výhradně existenciálními, filosofickými a teologickými, pro které je věcné uvažování nepatřičné. Zůstaňme u těch dveří, které jsou nám dány za téma. V biblických spisech, které patří do tzv. janovské literatury, kam řadíme kromě Janova evangelia například také knihu Zjevení, se motiv dveří objevuje opakovaně. Konkrétně ve Zjevení to je pasáž, v níž Vzkříšený Kristus říká: „Hle, stojím přede

dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeret a on se mnou.“ Jedná se o známý text, na základě kterého je Ježíš líčen jako poutník, stojící u zavřených dveří, kterému jsou tyto dveře překážkou, pro kterou je nucen čekat na jejich otevření. Takto je Ježíš vymalován na známém katedrálním obraze Holmana Hunta v Londýně v Chrámu svatého Pavla. To je jedno pojetí: v něm je Ježíš u dveří, za dveřmi, přede dveřmi. Dveře jsou objektem čekajícím na otevření, aby mohl Ježíš vstoupit. Takto líčí situaci ostatně i autor Janova evangelia v pasáži o shromáždění učedníků za zavřenými dveřmi. Dveře jsou zavřené – Ježíš chybí. Ten samý evangelista ale nyní překvapivě přichází ještě s jinou variantou. Už ne „Ježíš a dveře“, ale „Ježíš je dveře“. Učedníci byli ze strachu před Židy za zavřenými dveřmi, čteme v evangeliu. Můžeme spolu s malířem Hunttem přemýšlet o tom, kde byla klika, táhlo, klepadlo, zda zevnitř, nebo zvenku, jaký byl mechanismus zavírání dveří a jak a kdo dveře otevírá, anebo přijmout evangelistovo tvrzení, že Ježíš není za dveřmi, přede dveřmi, u dveří, ale že Ježíš je ty dveře! Učedníci jsou ze strachu za dveřmi, ale přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich. Jak je to možné? No proto, že je dveře. Učedníci se bojí, proto se zavrou za dveře. Nechtějí, aby se předmět jejich strachu dostal až k nim a proto spoléhají na sílu dveří, ale žádné dveře nejsou tak silné, aby se zlo nakonec nedostalo až k nim. Žádné, ani ty sebelepší dveře nás neochrání před nebezpečím, které na nás číhá tam venku, mimo naši bezpečnou zónu, mimo naše důvěrné teritorium. Můžeme se sebevíc snažit,

posilovat zámky, leštit kliky desinfekcí, instalovat alarmy, ale nakonec stejně nás největší nepřítel smrt přijde, a žádné dveře nás před ní neochrání, jedním pohybem padne všechno, co jsme si proti ní postavili – s jedinou výjimkou, že ona sama musí vstoupit dveřmi, které jsou Kristus. Víra v Krista není ustrašeným posedáváním za zavřenými dveřmi, za kterými tušíme nebezpečí, proto se ukrýváme v jejich bezpečí a doufáme, že nás ochrání, protože Ježíš je přeci těmi bezpečnostními dveřmi s tím nevyšším atestem. Nikoliv, to by znamenalo, že s Ježíšem počítáme ve všech dalších pádech, ale zapomínáme na ten první: „Já jsem dveře,“ praví Pán. Víra znamená přijetí, že Ježíš je dveře, vrata, brána, díra, kterou je s námi v našich straších, úzkostech, nemocech, obavách, ba i v naší smrti, Bůh. My se bojíme, jsme sevřeni, uzavřeni strachem pro řadu věcí, ale on je stále s námi, on je dokonce rámcem našeho strachu, podobně, jako linka otevřených dveří rámuje všechno, co je za nimi. Teprve taková víra nás dokáže zbavit strachu z neznámého, z toho, co je za dveřmi. Otevřené dveře jsou zárukou svobody projít odtud tam, zavřené dveře tuto svobodu omezují, ale nepopírají. Můžeme se pokusit vzít za kliku, když bude zavřeno, nevadí, v pravý čas se i pro nás otevrou: „Já jsem dveře,“ praví Pán.

Amen

Kázání o III. neděli po svatém Duchu v Husově sboru ve Vršovcích, stále v čase koronavirové nouze.

PROGRAM NA KVĚTEN

3. 5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
10. 5.	neděle	10.00	bohoslužba slova	slouží O. Nováček
17. 5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
24. 5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
31. 5.	neděle	10 hod.	Hod Boží svatodušní	slouží D. Frýdl

Od neděle 3. 5. se konají v Husově sboru ve Vršovicích veřejné bohoslužby pro 15 osob včetně duchovního. V následujících nedělích se opatření budou rozvolňovat. Prozatím zůstává kancelář i kolumbária mimo provoz. Bohoslužby je možné též vidět na internetu:

www.husuvsbor.cz a dále vyberte v nabídce vlevo: Náš kanál YouTube.

V případě, že potřebujete službu svátostmi či duchovního doprovázení, neváhejte se obracet telefonicky či mailem na **faráře Davida Frýdla, tel. 731 100 059**. Jako i v současnosti nabízíme nejrozličnější stravovací podniky službu rozvozu jídel až do domu k zákazníkům, nabízíme my jako husitská církev ve Vršovicích svátosti a další duchovní úkony ve Vašich domovech. Máte-li potřebu přijetí svátosti smíření, útěchy nemocných nebo svaté Kristovy večere, zavolejte nám a využijte možnosti „rozvážky zdarma“ až k vám domů. Zdravotní a hygienické standardy jsou samozřejmostí.

Na faře též dáváme **zdarma** roušky a desinfekci, vždy ve středu od 10 do 12 a od 16 do 18 hodin, též po bohoslužbách.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@husuvsbor.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
tobias.frydl@vrsovickedivadlo.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

ŽALM 23 - HOSPODIN JE MŮJ PASTÝŘ, NEBUDU MÍT NEDOSTATEK Žalm Davidův

Tento Žalm je snad nejznámější modlitbou důvěry v blízkého Boha.

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.
Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách,
vodí mě na klidná místa u vod,
naživu mě udržuje,
stezkou spravedlnosti mě vede
pro své jméno.
Když půjdu roklí šeré smrti,
nebudu se bát ničeho zlého,
vždyť se mnou jsi ty,
Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.

Prostíráš mi stůl před zraky protivníků,
hlavu mi olejem potíráš,
kalich mi po okraj plníš.
Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou
všemi dny mého žití.
Do Hospodinova domu se budu vracet
do nejdělsích časů.

Prožívali jsme (a prožíváme) dny omezení, karanténu, dny, kdy jsme se nemohli zúčastnit eucharistie. Někteří z nás ji mohli přijmout jen virtuálně na internetu nebo na televizi Noe či rádiu Proglas. Vyjádření „nebudu mít nedostatek“ jsme mohli vnímat jako protiklad k této těžké době.

Pro povzbuzení v našem běžném životě jsem objevila moderní vyjádření Žalmu 23, otištěné v Kostnických jiskrách, v Evangelickém týdeníku z roku 1971. Moderní japonský převod TOKO NYASINA, z němčiny přeložil Jaroslav Adámek

ŽALM 23 – POVZBUZENÍ PRO PROŽÍVÁNÍ VŠEDNÍHO DNE

Pán Bůh mi udává pracovní tempo, proto se nepotřebuji štvát.
On mi poskytuje denně řadu klidných minut oddechu, ve kterých smím k němu přicházet.

On staví před můj zrak uklidňující obrazy, které mi dopomáhají ke klidu a vyrovnanosti. Často mi pomáhá bez velké námahy vyřešit různé problémy, že mohu být tím obdivu-

hodně potěšen.

Proto si ověřuji, že když se svěřím tomuto Pánu, je moje srdce zcela klidné.

Ačkoli mám často přemíru denních povinností, nemusím být z toho nervózní.

Jeho tichá přítomnost mne osvobozuje od každé nervozity: poněvadž On stojí jako Pán nad mým časem a všemi věcmi, proto dostává všechno jinou tvář.

Často mi dává uprostřed největších nesnází občerstvující zážitky, podobně jako když uprostřed vedra mi někdo nabídne občerstvení.

Moje srdce je naplněno radostí a v jeho ochraně se cítím bezpečný.

Cítím, jak z toho prýští nová síla pro můj denní život a jest mi jasné,

že když tímto způsobem začínám svou denní práci,

že z toho vyrůstá pro mne velká vyrovnanost a zdar v mé práci.

Nad to mě činí radostným v ě d o m í, že vidím stopy a šlépěje svého Pána,

a že v jeho blízkosti se vždy cítím jako doma.

Kéž je nám tato jistota posilou v těžké době a nadějí do dalších dnů.

Jana Gottwaldová

NAD STRÁNKAMI VRŠOVICKÉHO HLASATELE

Vršovický Hlasatel se objevil na světě v červnu roku 2003. V jeho prvním editoriale bratr farář David Frýdl napsal, že chce, aby každý z jeho přispěvatelů v něm otiskl kousek sebe samého, abychom lépe poznávali společenství sester a bratrů, kteří tvoří Církev československou husitskou ve Vršovicích. Hlasatel je skromným znamením, že církev nejenom přijímá, ale i vydává jak ze svého přebytku, tak ze svého nedostatku. Také je znamením toho, že církev se nechce uzavírat do svých problémů a starostí, ale umí z nich vyjít ven, že umí vydat sebe samu k užitku a prospěchu mnohých. Dodal ještě, že strategií jeho duchovenské služby je vydávat, rozdávat, ale také oddávat a doufat, že se u toho nebude příliš nadávat. Hned v tom létě se začalo jezdit na sborovou dovolenou, zatím převážně s dětmi a mládeží, a to rovnou do Vysokých Tater. Tady se stal důležitým prvkem strategie bratra Davida pohyb a určité prvky z adrenalinových sportů a akčních filmů. Jak víte, na sborové dovolené se jezdí dodnes a bez ohledu na věk a začala se uplatňovat strategie - užívejte si volna, jak chcete a umíte. V té už vzdálené době bylo zvykem vysílat dopoledne v Českém rozhlase bohoslužbu z různých církví a jednou bratr David ve sboru oznámil, že koncem října přijde řada na nás, že se toho sice děsí, ale že to snad s pomocí Boží zvládneme. A opravdu to dopadlo dobře díky pomocné ruce Boží, ale i některým našim dobrým zpěvákům, především bratru farářovi a Daně Krausové. Všichni členové náboženské obce pak dostali cedéčko se záznamem pod názvem: Není dobré, aby byl člověk sám... Vtom roce začínala ve Vršovickém sboru také nepřeborná řada koncertů a jedním z prvních účinkujících byl Sváta Karásek, velmi svérázný kněz a zpěvák, se svou skupinou Pozdravpámbu, kterého bratr

David uvítal s humornou nadsázkou: „Musím se ti svěřit, Sváto, že mě tě mnohokrát moje žena dává za příklad farářské služby. Říká: Proč někdy nejdeš do hospody? Seznámíš se tam s lidmi, posedíš. Vždyť Karásek na tom postavil svou misii. Do tvého formátu jsem však ještě nedorostl, jednak pivo zvláště nemusím, ale i o určitých věcech si myslím, že jsou nepřenositelné. O to víc jsem rád, že stále ještě v církvi existují lidé, kteří se s hříšníky dokážou posadit do jedné lavice kostelní, věžeňské, hospodské anebo té poslanecké.“ Zkrátka byla to doba skromných začátků, kdy nikoho nenapadlo, že v poměrně blízké době budeme chodit na koncerty do klubu Mana a za pár let dokonce do divadla Mana. Byla to také doba, kdy v Hlasateli začal vycházet Natanaelův tajný deník, který začala psát pro svého malého synka jeho maminka Adélka. Dnes už sedávají při bohoslužbě v první lavici tři mladí urostlí muži, tedy nejstarší kluci Frýdlovi, ale tehdy se Vršovičtí dovídali, že Natánek udělal první kroky v Americe, kam se jeho rodiče vydali v létě 2002 na rockový koncert křesťanské hudby nebo jaká byla jeho první slova a nezůstaly utajeny ani jeho pozdější nezbednosti. K tomu povídání byla vždy připojena fotka kulatého spokojeného obličejíku s úsměvem od ucha k uchu, trochu připomínajícím malého budhu. Jestli si, vážení přátelé, myslíte, že Husův sbor je ve své podstatě jednou daná budova, se kterou se nedá hýbat, možná nanejvýš trochu uvnitř, tak pravý opak je pravdou, protože ve Vršovickém sboru se hýbalo skoro se vším. Začalo to u malé modlitebny v 1. patře, kde se uprostřed místnosti zbourala stará zeď a postavila nová, takže vznikly dvě prostory, z nichž ta větší sloužila mnoha funkcím – k liturgiím, ke sborovým setkáním, ale také ke schůzkám dětského klubu Awana (křesťanský skaut), kde se konaly bohoslužby křesťanů z Afriky nebo z Číny a dodnes se tu scházejí k pobožnostem luteráni se sestrou farářkou Edou Heczkovou. Během té dlouhé řady let tu také probíhaly zkoušky různých hudebních uskupení nebo sborů, jako třeba Pražských pěvců, které máme dodnes možnost slyšet například o Vánocích nebo někdy v divadle Mana, ale i při jiných příležitostech. Vraťme se však ještě znovu do malé modlitebny, kde se i dnes koná spousta různých aktivit, včetně cvičení pro ženy. Také bychom neměli opomenout menší přilehlou místnost, kde je kuchyňka, která se ukázala nezbytným doplňkem mnoha akcí.

V tom ohlédnutí za prvními čísly Hlasatele bych chtěla ocitovat výňatek z editoriálu bratra Davida, z listopadu roku 2003, který byl napsán v jiných souvislostech, ale přesto promlouvá i do dnešní doby. Bratr farář v něm doporučil k důkladnému přečtení žalm 73 - „Je to krásné vyznání víry člověka, který pochopil podstatu víry „navzdory“. Svět a náš život v něm přinášejí své problémy a starosti. Někdy jsme těmito problémy zavaleni až nad hlavu, co však rozpoznávám na lidech opravdové víry, je jejich zvláštní radost z vědomí dobra v Boží blízkosti. Resumé z toho všeho, alespoň pro mě, tkví v tom, co bylo řečeno ve zmíněném žalmu: V Boží blízkosti je mi dobře. Přeji vám podobnou jistotu víry, sestry a bratři.

Bohuslava Marková

POVZBUĎME SE K MODLITBÁM

Neříkám, abychom se naučili modlit... Významní židé v době Ježíše se uměli modlit. My také! Ti nejhrolivější farizeové se uměli modlit, věděli, jak se modlit. A přece nepřijali toho, o koho prosili. A bylo jim tak modlení málo platné. Ježíšovi učedníci, lidé obyčejní, se chtěli naučit modlit. Když ne jako židovští učenci, aspoň jako učedníci Jana Křtitele. Na to si troufli. Věděli, že to neumějí:

Lukáš 11: 1. Jednou se Ježíš modlil na nějakém místě; a stalo se, když přestal, že mu jeden z jeho učedníků řekl: „Pane, nauč nás modlit se, jako tomu naučil své učedníky i Jan.“

Ježíš je nenaučil stále opakovat nějakou skvělou modlitbu. Povzbudil je ale, aby se neostýchali mluvit s Bohem svými slovy o svých nejvyšších potřebách, touhách a obavách.

2 Řekl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.

3 Náš denní chléb nám dávej každého dne.

4 A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuved' nás do pokušení, ale vysvobod' nás od toho Zlého.

Leckterý kritik, skeptik by v té modlitbě rád hledal chyby: Je prý příliš krátká! Není v ní žádná žádost o to, co máme dělat, abychom získali život věčný! Bůh nás přece do pokušení neuvádí! Tak proč se toho bojíme? Atd. atd.

Na rozdíl od mnoha jiných modliteb není křesťanská modlitba umělecké dílo, které si zaslouží Oskara ve formě vyslyšení. Tak to není. Modlitba má být především upřímnou odpovědí dítěte na slova jeho tatínka v Bibli. Nemá být připomenutím tatínkovi, důrazným připomenutím důležitých skutečností, na které se neptal, které zřejmě zanedbal nebo podcenil. Nemusíme si hrát na Hujery: „Pane profesore, už je čas!“ A nemusíme se stydět, že naše modlitby jsou nedospělé, dětské. I apoštol Pavel, o kterém by nikdo nemohl říci, že se neumí skvěle modlit na počkání, vyznal v dopise Římanům 8. kapitole:

26 A stejně tak i Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme modlit, ale sám ten Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit slovy.

27 A ten, který zkoumá srdce, ví, jaké je myšlení Ducha, totiž že se podle Boha přimlouvá za svaté.

Dokonce i Svatý Duch se za nás přimlouvá vzdechy, když nemůže slovy. A Hospodin Ho slyší. Takže, když se modlíme, nejsme jako skvělí maratonští běžci, kteří tvrdí, že umějí doběhnout až do Ameriky, ale jako obyčejní cestující: v zaoceánském letadle. Ti se nebojí, že budou příliš pomalí, aby byli včas v cíli, vědí, že budou.

Oldřich Stehlík

Ukázka z rozhovoru pro novinky.cz s Robertem Markovičem, taxikářem, který se uzdravil z těžkého stavu nemoci Covid-19, poté, co mu byl poskytnutý experimentální lék Remdesivir.

Co bude první věc, kterou doma uděláte?

Záleží na tom, jestli budu mít dnešní stěry negativní, nebo pozitivní. Jestli budou negativní, tak to bude podruhé, což znamená, že budu moci přijít domů a obejmout ženu, obejmout dceru. Ale jestli budu pozitivní, tak budu muset být doma v karanténě, tak to potom žádný objímání nebude. Na co se těším? Na domácí jídlo od manželky.

Přemýšlíte, kdy se budete vracet do práce?

Do práce, co jsem dělal, se už nikdy nevrátím, protože jsem si uvědomil spoustu věcí, co vše za rizika ta práce přináší. Já jsem pracoval hlavně v noci, kolikrát mi šlo i o život, ale tohle jsem nečekal, že se můžu něčím nakazit, něčím tak hrozným, a že mě to může připravit i o život, takže tuto práci už nikdy nechci dělat. Budu dělat něco jiného, něco si najdu. I kdybych tolik nevydělával, to už je jedno. Peníze nejsou všechno.

Kdo vám byl během boje o život největší oporou?

Největší oporou pro mě byl Bůh a myšlenky na Boha a na Ježíše. A pak jsem hodně vzpomínal na svoji mámu, která už umřela. Takže jsem prosil Boha a trochu jsem měl naději, že to dopadne dobře, ale moc jsem tomu nevěřil.

Co teď budete dělat jinak?

Člověk si uvědomí spoustu věcí, a hlavně takových těch obyčejných věcí, že se nemá cenu honit za nějakým materialismem, že jsou hrozně důležité věci, jako je rodina, láska k bližnímu, radovat se ze života, ale i úplné maličkosti, jako procházky po lese, prostě žít. Nejhorší byly ty začátky, kdy jsem se probudil po čtrnácti dnech v bezvědomí, tak jsem si uvědomil, že jsem na ventilátoru, mám cévku, že vylučuji do nějakého pytlíku. Teď nemůžete spát, protože vás to i bolí, nemůžete se pohnout a je to hrozný a nepříjemný. Vedle vás umírá člověk, přijdou tam za ním děti a brečí a prosí, aby bojoval. To mě psychicky úplně zničilo. Žádná chřipka to není, tenhle virus. Je to něco hrozného

Věřil jste, že se z toho dostanete?

Když jsem byl ještě v Krči, tak tam byla situace, že jsem se dusil, nemohl jsem dýchat a nic nepomáhalo. Byl jsem v takové agonii a šoku, že v jednu chvíli jsem prosil, aby mě odpojili, aby to ukončili, protože to nezvládnou, že na to nemám. Říkal jsem si, že trpím a nevím, jak to vše dopadne, ale uvědomoval si, že když Ježíš trpěl a mučili ho, a nesl ten kříž dlouhou cestou a pak ho ukřižovali, spousta lidí se na něj jen dívala, někteří po něm házeli i kameny. Ani jeden mu nepomohl, nikdo se nesnažil mu pomoci. A já jsem věděl, že mně lidé pomáhají. Když mi lidé pomáhají, tak to znamená, že bych to měl zvládnout, že na to nejsem sám. To znamená, že chtějí, abych žil a zřejmě mám šanci. Stačí, abych se snažil, tak jsem získal naději.

Bylo by hezké, kdyby se lidé měli navzájem rádi a kdyby si neubližovali. A hlavně, aby si hlídali zdraví, aby si vážili každého východu slunce a každého dne, každé minuty života, protože život, to je Boží dar.

MODLITBA

Nemohu se nezamyslet nad modlitbou. Tento kontakt s Bohem lze, jak si myslím, uskutečňovat různými způsoby. Mohu klečat v chrámě a modlit se - nahlas či potichu, mohu klečat kdekoliv jinde a modlit se, rovněž nahlas či potichu, nemusím klečat vůbec a můžu maširovat na frontu jako řadový voják (známé rčení z první světové války: v zákopech nebyl nikdo ateista). Můžu taky sedět doma a mlčet, a v mysli mi mohou běžet slova, která může Bůh považovat za modlitbu. Mohu mlčet, ale když budu šeptat, tak tím taky nic nezkazím. Dnes jsem si řekl, že žijeme v době postmoderní a napadla mě modlitba přes počítač. A tak jsem začal. Až ji dokončím, neodešlu ji formou e-mailu, protože neznám adresu. Budu spoléhat spíš na to, že Adresát mi bude při psaní nakukovat přes rameno.

Nejdřív se ale zamyslím nad modlitbou jako takovou. Vzpomínám na to, jak jsem se v dětství naučil říkat modlitbičku o andělíčkoví strážníčkovi, který má opatrovat mou dušičku, aby vždycky čistá byla a Pánu Bohu se líbila. Byla to dojemná modlitbička, které čtyřletý člověk rozumí jaksi po svém a nedá se jí ani upřít upřímnost. Později však mi maminka kdesi objevila veršovanou večerní modlitbu, která má svou zvláštní poetiku:

Zašlo slunce, zašel den,
budiž Pán Bůh pochválen. Za milosti, za zdraví,
za vše, Otče laskavý.

Za zdar v práci, za štěstí, utrpení, bolesti ...
Však jsem sešel také z cest. Láskou je mi i Tvůj trest.

Jednou sejmeš i ten kříž,
i tu bolest odplatíš,
pak mi vzejde věčný den. Budiž Pán Bůh pochválen.

Tato modlitba se mi nejen líbí, ale dokonce ji musím ocenit i jako textař. Má pěkný, lehký rytmus a neotřelé verše, nad jejichž obsahem je možno se i zamyslet. Ale ... Jsem tak trochu zásadně na rozpacích nad modlitbami, které někdo vymyslel a já bych je měl odříkávat jako sám za sebe. I když uznávám, že jejich smyslem je pomoci věřícímu, který se, takříkajíc, sám nedokáže pořádně vyžvejknout. Je tu však další ale: jestli by Bohu nebyly milejší třeba i velmi neohrabané věty, na které by si člověk přišel sám? A zase je tu námitka: kolik lidí by se k modlitbě vůbec odhodlalo, kdyby bylo na nich samotných, aby těch pár vět dali dohromady? Takže modlitby vytištěné v modlitební knize by mohly možná sloužit jako jakási předloha.

Jiří Suchý